

правителство не може да защитава ни само себе си, а ти искаш да защитава тебе и мене! Азъ съмъ консулъ, но нѣмамъ войска да се бия съ власитѣ.

Раковски се върна при мене и разказа ми какво е чулъ отъ консула; а азъ му се присмѣхъ и рекохъ му, че консултътъ е поплашливъ и отъ насъ.

Упжтихме се изъ Галацъ чрезъ полето, преминахме р. Прутъ и дойдохме въ Болградъ. Когато дойдохме на руската граница, то казацитѣ ни приеха като братия. Запрѣхме се въ Кубей, защото Раковски се разболѣ отъ своята болестъ, която отдавна вече го бѣше завладала. Той пролежа цѣли 20 дня.

Когато пооздравѣ, то отидохме въ Киприяновския манастиръ, който се намира близу до Кишньовъ. Тоя бѣлгарски манастиръ е твърде богатъ. Азъ останахъ въ манастира, а Раковски отиде въ Одеса да си промѣни паспорта, да се повиди съ Николая Мироновича Тошкова и да поиска отъ него помощъ за бждецитѣ наши приготовления. Раковски мислѣше да състави чети и да ги изпроводи въ Бѣлгария.

Следъ малко време Раковски се върна назадъ и разказа ми следующето:

— Мироновичъ ми каза, — рече Раковски, — че не може да ми помогне. Азъ му поискахъ 10 хиляди рубли, но не можахъ да добия нито хилядо. Казва ми, че е изгубилъ тая година 200 хиляди рубли и че търговията му не върви. Даде ми само 800 рубли. А какво ще азъ да направя съ 800 рубли?

— А какво щеме сега да правиме? — попитахъ азъ.

— Азъ мисля, че трѣбва да идеме въ